

hvor den er udgaaet fra Folkethinget, beslutte sig for fælles Udvalg, hvorved jeg maa bemærke, at ethvert Thing har Ret til at forlange fælles Udvalg, saa er det naturligtvis nødvendigt, at de forene sig om Medlemmernes Antal. Antallet skal være lige; men hvilket Antallet skal være, kan ikke afgjøres uden ved Overeenskomst. Der er ikke i Lovgivningen noget Middel til at faae dette Spørgsmaal afgjort, uden igjennem Overeenskomst. Derfor slutter § 22 med: „Beslutter Thinget dette, saa vedtages tillige, hvor mange Medlemmer Udvalget, efter Thingets Mening, bør bestaae af. Disse Beslutninger meddeles da Folkethinget“, og derfor hedder det i § 23 „og begge Thing saavel i dette Tilfælde, som i det, der omtales i § 22, ere blevne enige om Medlemmernes Antal“. Dette maa afgjøres først, inden der kan strides til Undværelsen af Udvalgets Medlemmer. Endelig omtaler den 24de Paragraph, hvad der skal ske, naar det fælles Udvalg har tilendebragt sine Forhandlinger. I denne Henseende har man formeent, at der var al Grund til, at den Behandling, der afgives af det fælles Udvalg, burde i en ikke altfor kort Tid bringes til Forsamlingens Kundskab, at den idetmindste i 3 Dage trykt skulde være meddeelt Forsamlingens Medlemmer, for at de kunde have Leilighed til tilbørligt at drøfte denne Betænkning og de Indstillinger, som Udvalget har gjort, og i Forbindelse dermed Lovforslaget i den Form, som det derved har erholdt. Slutningen af § 24 kunde muligt ogsaa trænge til en Redaktionsforandring, eller underkastes en hvorvel ikke meget væsentlig Forandring, naar det nemlig hedder „tilveiebringes Overeensstemmelse mellem Thingenes Beslutninger, sendes Lovforslaget til Statsraadet fra Landstthinget, hvis det sidst har behandlet Sagen“. Der kunde nemlig være Anledning til, i ethvert Tilfælde at gøre en Meddelelse til Statsraadet. Fremkommer der et Lovforslag, hvorom Thingene ere blevne enige, saa gaaer det selvfølgelig til Statsraadet; men dersom Behandlingen gennem det fælles Udvalg ikke fører til noget Resultat, saa synes det dog, som om en Meddelelse til Statsraadet om Udfaldet af disse

Forhandlinger burde finde Sted. Det er, hvad jeg havde at bemærke ved disse Paragrapher.

Orsted: Hvad jeg skulde bemærke ved de nu oplæste og gjennemgaaede Paragrapher, er det, at der vel kunde være Tilfælde, hvor det var utilstrækkeligt, at de Sager, som omhandles i §§ 18, 22 og 24, blive behandlede kun eengang. Det kan være, at den Forskiel, som er mellem de forskjellige Things Meninger om en Sag, er meget betydende og meget gjennemgribende og angaaer særdeles vigtige og omfangsrige Love. Det er endog at formode, at de Sager, hvorom der opstaae saadanne Uoverensstemmelser mellem Thingene, ville være af denne Natur, og det kunde da vel være utilstrækkeligt, at Sagen kun blev behandlet eengang. Dersom Thinget var berettiget til, naar Sagens Bestaenhed krævede det, da at bestemme, at den maatte behandles oftere, idetmindste eengang til, saa skulde jeg ikke finde nogen Betænkkelighed ved §§ 18, 22 og 24 i den omhandlede Henseende; naar der derimod efter § 44 fordres en Pluralitet af $\frac{2}{3}$ af Thingets Medlemmer eller et Overtaal, for at en Afgjættelse fra Regulativets Bestemmelse kan finde Sted, saa kan jeg ikke opgive min Frygt for, at Leiligheden til at behandle Sagen kunde blive for snever, da ikke engang Thinget har det i sin Magt at kunne gøre Undtagelser i den nævnte Henseende; thi denne Magt har ikke Thinget i Almindelighed, som gaaer op i Thingets Fleerhed, men kun en overveiende Pluralitet af $\frac{2}{3}$ Medlemmer.

Wesfely: Det er muligt, at jeg havde et Par Bemærkninger at gøre med Hensyn til Redactionen, og forsaavidt jeg finder mig beføiet til derom at gøre nogen saadan, skal jeg tillade mig at tilstille det ærede Udvalg dem, idet jeg troer, at det er unødvendigt at opholde Forsamlingen dermed, da det maaskee snarere er en Smagssag end en Realitets-sag. Derimod forekommer det mig, at Begyndelsen af § 22 er kommen til at omtale baade det Tilfælde, som omhandles i § 19 og det, der omhandles i § 21, skjøndt jeg troer, at den kun sigter til det Tilfælde, der omtales i § 19. Naar Landstthinget andengang erholder et fra Folkethinget det tilsendt Lovforslag tilbage, saa